

— Наистина, и азъ се намирамъ въ сжщото положение. Поради това, хайде да свържемъ помежду си приятелски съюзъ.

Когато нашитѣ пжтешественици се убедили по тоя начинъ, че тѣ и тримата обладаватъ едни и сжщи качества на характера, тѣмъ станало весело на душата и, доволни напълно, тржгнали заедно по-нататъкъ. Като отминали малко, тѣ имали щастieto да намерятъ на пжтя една торба съ злато. Тѣ се зарадвали премного за намереното и седнали единъ до другъ да се посъветватъ какъ да постъпятъ съ него. Тогава единия рекълъ:

— Отдавна вече ние търпиме всѣкакви нужди и лишения. И поради туй, най-разумно ще бжде да си раздѣлимъ торбата помежду си по равно и следъ туй да се върнемъ всѣки у дома си.

Но когато тѣ почнали да дѣлятъ златото, у всѣкого отъ тѣхъ се пробудила най-силна жадность и никому не се искало, щото отъ намереното да вземе и другия. И никой отъ тѣхъ не можелъ да измисли, какъ да стори, щото всичкото да се падне нему, а другитѣ нищо да не получатъ. Въ сжщото време нито единъ отъ тѣхъ не е билъ въ състояние да потуши у себе си завистьта, като се задоволи само съ своята часть.

Така въ нерешителность престоjali тѣ на едно мѣсто цѣлъ день и цѣла нощъ. При все това, никаква полза за тѣхъ не излѣзла отъ това и само тѣ страшно изгладнѣли.

Но ето случило се така, че тука дошълъ мѣстния царъ на ловъ. Като видѣлъ тримата пжтешественици, който седѣли единъ до други въ нерешителность, той ги запиталъ какво нѣщо ги затруднява така. Тогава тѣ му разказали каква била работата.

— Ние сме, както виждате, трима,—рекли тѣ, — но всѣки отъ насъ е извънредно завистливъ и жаденъ. Това ни накара да напуснемъ отечеството си. Вече достатъчно дълго време бродимъ ние по тая пустиня. И ето неотдавна намерихме торба, пълна съ злато, но никакъ не можемъ да го подѣлимъ помежду си, поради това и чакаме нѣкой безпристрастенъ и мждъръ посредникъ,

който би ни раздѣлилъ златото съобразно съ нашитѣ заслуги. Когато ти, Всемилолюбивейши Господарю, ошастливи това мѣсто съ своето високо присжтствие, ние веднага разбрахме, че Богъ е чулъ нашата молитва и ни е изпратилъ въ твоео лице желанія посредникъ.

— Мене ми сж извѣстни само вашитѣ пороци и вашето слабоумие, — отвърналъ царя. — Но вие трѣбва да ми кажете съвършено откровенно до какви предѣли се простира вашата жадность, за да мога азъ напълно съзнателно да реша какъ да разпредѣля между васъ златото по заслугитѣ на всѣкого.

Тогава най-младия изъ пжтешественицитѣ рекълъ:

— Моята жадность е толкова безпрѣдѣлна, че азъ никога не мога да се реша да направя нѣкому добрина.

Другия пкъкъ отвърналъ:

— И ти се считаешъ за жаденъ? Тати по моео мнение си още съвършено новакъ въ това дѣло! Ето на, азъ не мога даже да гледамъ, щото нѣкой въ мое присжтствие да подари нещо другиму.

А третия възразилъ:

— Отъ вашитѣ думи ясно се вижда, че вие сте още твърде далеко отъ мене. И азъ твърдя, че азъ съмъ най-жадния и най-зависливия измежду васъ, защото немога даже да пренеса и туй, щото нѣкой да ми подари нещо на мене самия.

Като изслушалъ тия заявления, царътъ гнѣвно захапалъ устнитѣ си и следъ туй извикалъ:

— Ахъ вие нащастни скжперници! Вие сами си произнесохте присждата. Не ще видите вие това злато, както ушитѣ си, и всѣкой отъ васъ ще получи надлежното възмездие.

И заповѣдалъ царя на слугитѣ си: първия пжтешественикъ да пребиятъ съ тояги, като му взематъ всичко, даже като му снематъ дрехата и следъ това го изпждятъ; другия, той заповѣдалъ да обезглавятъ, а третия — да накажатъ по най-мжчителенъ начинъ.

Отъ руски преведе Г. П.

